

ELS ÀNGEL-ETS

Un relat de: [montserrat vilaró berenguer](#)

La Raquel als anys seixanta , a finals això si la mare li va semblar que potser seria hora d'anar aprendre a cosir una mica. Llavors saber cosir er quasi tan imprescindible com saber matemàtiques. La mare la va acompanyar a una modista que tenia fama al poble de ser bona cosidora i també bona persona.

La Raquel no li agradava gens les tasques pròpies de la llar i menys cosir. En veure la mare atrafegada en sorgir mitjons dels seus germans i en fer alguna que altre vestit per ella, li entrava com una mena de desagraït i es deia. El dia de demà jo no faré aquestes , jo vull ser pilot d'aviació. Com m'agradaria volar!. Però no fer d'hostessa això de portar begudes als viatgers és com ser una mica minyona, jo seré pilot , com en dic Raquel!.

Però com que la mare ja havia donat la seva paraula de què aniria a aprendre a cosir de mala gana una tarda de Juliol, en lloc de llegir els seus llibres i deixant de banda els somnis de volar es va presentar a casa la Soledat.

La Soledat era una dona d'uns cinquanta anys mal portats amb cara d'amargada. Allà hi va trobar la majoria de les seves amigues i això la va animar una mica.

Després de les presentacions la dona la va fer seure en una cadira al voltant del cosidor. Li va donar una fusta i li va dir que passes punts a una peça de roba que la Raquel va veure era una faldilla. Passar punts era facil i no li va costar gaire, però s'avorria com una ostra. Així va passar una estona. De sobta el campanar va tocar les cinc de la tarda. La Soledat va deixar el que estava fent i va dir a les noies que deixessin la labor.

La Soledat va posar aire de recolliment i va començar a dir com si pregues , el següent:

Les hores cauen en terra, els àngels clamen al cel . Una hora menys de vida, una hora més a prop de la mort. Resem tres avès maries.

I així ho varen fer.

La Raquel va pensar que era costum en tocar les cinc de la tarda i no va dir res, però inevitablement va arribar les sis de la tarda, i altre volta la dona va tornar a resar

Les hores cauen en terra, els àngels prega'h al cel. Una hora menys de vida una hora més a prop de la mort. I les tres avès maries de costum.

Llavors la Raquel ja estava una mica mosca, però no deia res..... I va arribar la set i altre volta la mateixa cançó.

Les hores cauen en terra, els àngels ploren al cel, una hora menys de vida i una hora mes a prop de la mort. I les tres avès maries.

Al cap d'un quart d'hora era hora de marxar. La Raquel es va prometre no tornar a posar els peus. Estava mes que farta d'angelets.

Un cop a casa va dir a la mare.

Mira mare el que he après i li va recitar la lletania de la dona. També li va dir, mira mare no sabre cosir però no hi vull tornar més crec que tampoc n'aprendria mai. Saps que, millor m'ensenyes tu a cosir un botó i santes pasqües. Si al final el que jo vull ser és Pilot d'aviació. Iestic tipa d'angels ploraners.

La mare es va mirar la nena de dotze anys i es va dir, que quin mal rotllo! pobra nena recordar-li cada hora que es tenia de morir. Millor és quedes a casa i si no sabia cosir doncs tampoc passava res.

La Raquel no va ser pilot d'aviació però sí que va ser Veterinària i de les bones . Ara treballa en un zoològic i te cura d'elefants i tigres, ara mai va aprendre a cosir.